

Gustav Strniša:

Harmonikar Binček

Tovariš ga je večkrat vprašal, kaj mu je, pa mu ni odgovoril. Naposled mu je priznal:

»Zgrabilo me je staro hrepenenje. V šoli ne bom nikoli dosegel uspeha, kakršnega sem pričakoval. Mi cigani smo prirodni ljudje. Svirati znamo, toda po svoje brez not in druge navlake.

Naš prirodni čut nas vodi, a nemirna ciganska duša nam ukazuje. Sam vidiš, kako silno počasi v šoli napredujem in vendar sem dober svirač.

In to moje silno koprnjenje za ciganjem, za svobodo, za ciganskimi tovariši! Kako bi se rad dan na dan potepal po hosti in logih v veseli prirodi, ki ne pozna mej! Da, tam je lepo! Koliko večerov to presanjам! Poletna noč lega na naravo, luna se smeje in oživlja s svojo mesečino spavajočo zemljo. Ognji gore, a cigani se koplejo na parobku gozda v nemirnem potoku! Telesa sijejo v mesečini, žubor vode se spaja z zvoki vijo-

line, ki plaka in izdihuje, kliče in vabi.

To je lepota tam zunaj, krasota svobode, čar prirode, umetnost samal!

»Vendar je pri nas popolnejša umetnost! Če se ne naučiš, da najdeš laže in pravilnejši ter lepši izraz svojim mislim in željam, ga boš sicer morda tudi sam našel, a težko bo kdaj tako silen! Šola res ne da stvariteljske moči, toda pomaga ti, da se laže dvigneš, da spoznaš pota po katerih so hodili drugi glasbeni velikani, mu Binček ugovarja.

Cigan se zagónetno smehlja:

»Saj še nisi slišal našega primasa. Tudi on je velik umetnik, toda še nikoli ni drgnil šolskih klopi! Umetnik

je, vendar se vrača v ciganske šotore, kajti hrepenenje ga vodi nazaj, kjer se je rodil.

Pričela sta se pogovarjati druge stvari. Ko sta se ločila je Binček vendarle čutil, da mu je Jovo v srcu vzbudil radovednost. Da, celo lahni dvomi so mu vstajali v duši. Ali res

mora pohajati šolo, če hoče postati resnični umetnik? Ali ni druge lažje poti?

In spomni se na svojega dobrotnika. Velik umetnik je in dober človek. Tudi on vedno poudarja, da je umetnost samo v srcu, da se je ne da priučiti, pač pa se lahko človek poplemeniti in izpopolni, šola mu pomaga, da preje najde samega sebe v svoji umetnosti.

Še in še je razmišljal in postal vedno bolj nemiren. Tudi on se je težko ustalil. Kar zaželel si je preživeti vsaj en večer med cigani, sedeti pod njihovim šotorom, poslušati primasa in se kopati zvečer v studenčnici ob zvokih ciganske godbe.

Nekaj dni se je boril sam s seboj. Naposled je zmagal njegov razum in spet je bil mirnejši.

Pa je kmalu spet naletel na Jovo, ki ga je kar nenadoma hlastno prijel pod pazduho:

»Iskal sem te že. Cigani niso daleč. Srečal sem enega in zvedel, da so samo dve uri hoda od tod, tudi primas je te dni baje pri njih. Pojdi z menoj! Ne bo ti žal! Mene preveč žene, k njim in moram iti, čeprav vem, da bo moj krušni oče žalosten. No, kesneje se morda spet vrnem, kakor sem že nekajkrat storil. Če greš ti z menoj, lahko ostaneš samo kak dan, a potem se vrneš, saj ne boš načesar zamudil!«

In premotil ga je.

Tisto popoldne se Binček ni vrnil domov in stari profesor je zaskrbljen povpraševal po njem.

Binček ni bil dolgo med cigani, ni se jih mogel privaditi, med tem ko je njegov tovariš Jovo kar ves oživel. Oba sta poslušala primasa in Binček je priznal, da dobro igra, toda ko se je spomnil na svojega mojstra in dobrotnika, mu je bilo, da starček svira vse drugače. »ko tajinstvene in lepe glasove je znal izvabljeti cigan, toda, ko je dospel do nekaterih točk, je bil kakor ptič, ki hoče zelo visoko zleteti, pa se zadene že na pol pota s kraljutmi v nevidno stekleno steno, zafrfota in mora utrujen in plašen spet nazaj.

In kako nesnažno je bilo v ciganskem šotoru pa kakšno hrano so imeli!

Le dan in noč je Binček prenesel med njimi, a potem je del Jovu, da se vrne. Prigovarjal mu je, naj se vrne

tudi on, a ni hotel, le spremil ga je nekoliko. Na križpotu sta se prijatelja poslovila.

Stari profesor je bil zelo jezen in užaljen. Tudi pilot Milan je bil hud, ko je zvedel, kaj se je zgodilo. Nihče ni Binčka udaril, ali mu kaj očital, a iz obnašanja je lahko posnel, da ni bil nihče z njegovim begom zadovoljen.

Ko je naposled vse povedal in omenil, da ga je k ciganom gnala pred vsem radovednost, da bi spoznal primasovo umetnost, se je njegov rednik popustljivo nasmehnil:

»Torej si že nekoliko spregledal? Da, pot do resnične umetnosti je težka, zelo huda je! Verjamem, da je primas umetnik, toda izpopolnil se ni in samo skozi eno okno gleda v kraljestvo umetnosti ter je zato ne spoznava od druge strani!«

4.

Cigani so se umaknili orožnikom in so zašli globoko v hosto. Nekateri izmed njih so namreč kradli po vaseh kokoši. Medtem, ko so se oddaljevali od človeških bivališč, so se vedno bolj bližali Telebanovemu skrivališču, čeprav tega niti vedeli niso.

Nekega dne pa so nepričakovano padli v roke Telebanovi razbojniški tolpi, ki jih je takoj proglasila za svoje ujetnike in jim tudi vzela edino orožje, staro zarjavelo puško, ki so jo imeli.

Jovo se je spomnil svojega tovariša, ki mu je često pravil o divjem neusmiljenem Telebanu. In zdaj je videl tolovaja samega, ki je mrk in resen hodil med cigani, jih izpraševal in poizvedoval ter naposled zahteval, naj mu zasvirajo.

Primasa, ki je z Jovom in nekaterimi tovariši, ki so znali svirati pohajal po sejmiščih in igral ter se je predkratkim vrnil, je bil zelo slabe volje in se je hotel upreti. Teleban je takoj zarulil, da mu jih bo naložil, da bo ves progast če ga ne sluša.

In svirali so mu. Glavar je napihnjen in ošaben sedel na bukovem štoru in jih poslušal.

Tolovaji so naredili več posrečenih napadov in imeli so denarja kakor čepinji. Zdaj so noreli ob zvokih ciganske godbe, plesali in nopivali vse dolge noči.

(Dalje prihodajšč)

Slava viteškemu kralju!

Ob žaostni obletnici nenadomestljive izgube blagopokojnega viteškega kralja Aleksandra I. Uedinitelja se vsi Jutrovčki v zvestobi spomnijo svoje zaobljube: Čuvali bomo Jugoslavijo!

9. oktober

Zastave žalne s hiš visijo,
zvonovi žalostno zvonijo.
Mračen, žalosten je vsak;
Trd in truden mu korak...

Odeta v črno je množica,
od ust do ust se širi žalostna novica:
Padel domovine je junak,
a zadnja bila njegova je beseda:
„Jugoslavijo mi čuvaj vsak!“

In dvigne sto pesti se proti nebu.:
„Maščujmo smrt vladarja!
Maščujmo velikega kralja!“
In sto ust se je odprlo:
„Slava njemu!“

Kos Vlado, dijak klas. gimn.
v Mariboru

Tim in tri sestre

Indijska pravljica

V neki vasi ob jezeru je živel mlad vojščak, ki so ga imenovali Tima. Svojecv ni imel nobenih razen edine sestre, ki mu je gospodinjila. Imenovali so jo Belo.

Nihče še ni bil videl Tima. Sosedje so slišali njegove korake, kadar je šel mimo, in videli so v snegu njegove stopinje, a Tima še niso bili videli. Bil je neviden.

Nekega dne je Bela sklicala vse prebivalce vasice. In ko so vsi posedli okoli nje po tleh, jih je ogovorila takole:

»Moj brat Tim bi se rad oženil. Mlad je in zelo bogat, a neviden. Samo popolnoma dobri in plemeniti ljudje ga lahko vidijo. Tisto dekle, ki ga bo videlo, bo torej njegova žena.«

Vsa dekleta so se razveselila, ko so slišali te besede. Vedela so, da je Tim mlad, bogat, dober in hraber, in na dnu srca se je vsaka nadejala, da mu postane žena.

Na drugem koncu vasice, blizu gozda, je živel starček, ki je imel tri hčere. Starejši dve sta bili že odrasli, najmlajša je bila pa še majhno dekletce. Starejši nista bili dobri z najmlajšo. Nalagali sta ji najtežje delo, jesti sta ji pa dajali samo ostanke. Časih sta metali dekletcu pepel in žerjavico v obraz, in deklica je imela zmerom osmojene lase in praske in rane po obrazu. Prebivalci vasice so jo zaradi tega imenovali Grdo.

Nekega lepega, mrzlega zimskega večera, ko je pokrival zemljo prvi sneg, je rekla najstarejša sestra:

»Grda, prinesi mi mojo ogrlico iz školjk in moje lepe krznene čevlje. Postati hočem Timova žena.«

Deklica je skočila po ogrlico in pomagala sestri, da se je oblekla. Zvečer po solnčnem zahodu se je najstarejša sestra odpravila in šla v koč ob jezeru Bela jo je povabila k ognjišču. Ko sta tako sedeli in segreti pri ognju, sta čez nekaj časa začuli korake. Bilo je, kakor da bi nekdo vlekel sani po snegu Bela je povedla gostjo k vratom in vprašala:

»Ali vidiš mojega brata?«

»O, prav dobro«, je ta odgovorila.

»Tedaj mi povej, iz česa so vajeti

pri saneh?» je vprašala Bela.

In ta je rekla: »Iz jelenje kože.«

Bela se je razjezila. »Ne, niso iz jelenje kože! Ti ne vidiš mojega brata Poberi se, lažnik!«

In je spodila sestro grde deklice iz kočice.

Drugi dan je rekla druga sestra: »Grda, prinesi mi mojo ogrlico iz školjk in moje lepe krznene čevlje. Postati hočem Timova žena.«

Grda je prinesla ogrlico iz školjk in krznene čevlje ter pomagala sestri, da se je oblekla.

Ko je bilo solnce že zašlo, se je tudi druga sestra odpravila in šla v kočico ob jezeru. Bela jo je prijazno sprejela in sedla z njo na ognjišče.

Čez nekaj časa je tudi ta začula korake pred hišo. Tedaj je Bela vprašala: »Ali vidiš mojega brata?«

»O, prav dobro!« je ta odgovorila.

»In iz česa so vajeti pri saneh?« je vprašala Bela.

In ta je odgovorila: »Iz losove kože.«

Tedaj je Bela vzrojila: »Ne, niso iz losove kože! Ti ne vidiš mojega brata Poberi se tudi ti iz najine kočice!« In je spodila drugo sestro kakor prvo.

Drugo jutro sta sedeli na klopi in se razgovarjali, medtem ko je morala najmlajša težko delati. Ko je opravila svoje delo, je rekla starejšima sestrama:

»Sestre, posodita mi svojo ogrlico iz školjk in svoje lepe krznene čevlje. Tudi jaz hočem poizkusiti, ali ne bi mogla postati Timova žena.«

A sestri sta se smejali Grdi, in nobena ji ni hotela posoditi dragocenih čevljev.

V temnem kotu kočice je našla Grda še dva stara opanka. In ker ni imela česa obleči, si je sama napravila smešno krilce iz brezove skorje.

Grda je tiho stopila v kočico ob jezeru in prisledla k ognju. Čez nekaj časa je začula pred kočico korake. Tedaj jo je Bela povedla k vratom in jo vprašala:

»Ali vidiš mojega brata, grdo dekletce?«

»Vidim ga«, je Grda šepetaje odgovorila. »A bojim se ga, ker je tako čuden in tako lep!«

»Tedaj mi povej,« je nadaljevala Bela, »iz česa so vajeti pri njegovih saneh?«

Tedaj je Grda vsa začudena sklenila roke in vzkliknila:

»O, moj Bog, saj to niso vajetil To je sama mavrica!«

Ko je vojščak Tim to slišal, se je nasmešnil in rekel sestri:

»Sestra, prosim te, umij Grdi obraz in oči s čarodejno vodo.«

In ko je Bela to storila, se je zgodilo nekaj prečudnega. Vse rane in praske na obrazu grde deklice so izginile, lasje so ji postali dolgi, črni in svetli, in oči so se ji zableščale kakor dve zvezdi.

Tedaj jo je Bela spet povedla k ognju in jo posadila na prostor, kjer navadno sedi gospodinja.

Tako je grda deklica videla Tima, nevidnega junaka in postala njegova žena.

K O N E C

Toni Marinčič:

Šolski zvonec

Tinka, tonka, tinka,
naša Nasta kinka,
glavico podpre,
sanjati začne.

Krilca si natakne,
klopico odmakne,
s šole odleti
s perutničkami.

Njene punčke zale
so doma ostale,
tja se ji mudi
mali Nastici.

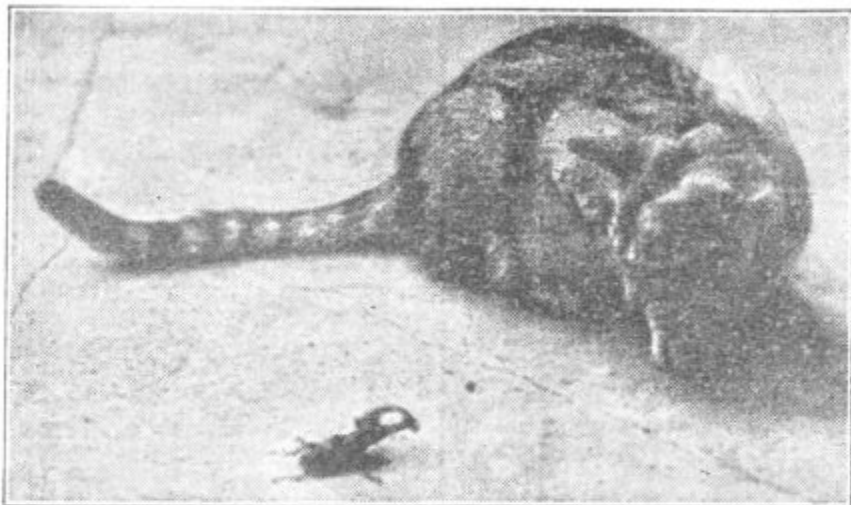
Pa že zvonček cinka,
tinka, tonka, tinka
Nastico zbudi,
kinkat ne pusti

Zgodba iz živalskega sveta

V veliki hiši je stanovala mačka, ki je bila pojedla in polovila že mnogo miši. Ko se je toliko postarala, da ji je bilo lovljenje miši že pretežko, je jela premišljevat, kaj naj stori. Poklicala je miške iz vse hiše k sebi in jih ogovorila takole: »Vrli mišji narod!

Med mišmi sta pa živela dva dobra prijatelja, Mišek in Miško. Kmalu sta opazila, da se je število mišk skrčilo, in jela opazovati mačko, zakaj takoj sta zasumila, da nekaj ne more biti v redu. Odslej je korakal Miško zmerom v prvi vrsti mišjega spreveda, Mi-

Odslej hočem v miru živeti z vami. Nikar se me več ne bojte. Prosim vas samo za majhno uslugo. Vsak dan enkrat prikorakajte mimo mene in me pozdravite, nikoli več vam ne bom storila žalega!

Miške so bile zelo vesele, da so se tako zlahka pobotale z dolgoletno smrtno sovražnico. Vsak dan so korakale mimo mačke, kakor je želela, in jo spoštljivo pozdravljale. Mačka je sedla v kot kleti, in ko je prišla zadnja miška mimo nje in se ji priklonila, jo je zgrabila in pojedla. Tako je v dvajsetih dneh pojedla dvajset mišk.

šek pa v zadnji. Zdaj pa zdaj je Miško zaklical: »Mišek, kje si?« — Tukaj sem«, se je oglasil Mišek, in mačka mu ni mogla tri dni do živega in je bila lačna, da nikoli tega.

Četrty dan pa je bila mačka že tako lačna, da se ni mogla delj premagovati. Ko je Mišek rekel: »Tukaj sem!« se je mačka zapodila vanj in ga požrla. Vse miške so gledale ta strašni prizor in mahoma spoznale, da mačka ni spoštovala dane besede. Nikdar več se niso prišle poklonit mački. Miško je postal vodja mišje skupine, ki se je preselila v drugo hišo. In nikoli več niso miške verjele mačji besedi.

Črtomira:

Mrtvi sestri

Iznašla zate sem imen nešteto in vsako bile je iz duše vzeto — Bisagica najlepše se glasilo...

Ni sreče Ti življenje naklonilo: ko roža bila si, ki črv jo gloje —

še slišim »jet«, ki ptič v slovo ga poje...

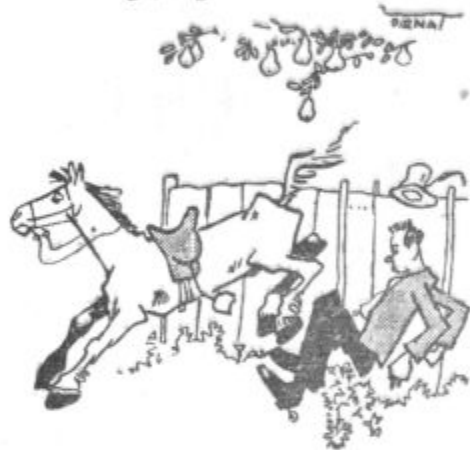
Vseh mojih dni si toplo solnce bila. ko Tebe sem, najljubša, izgubila, mi je srce od boli otopelo...

Bisagica najlepše je zvenelo, ki sem imen iznašla Ti nešteto, in vsako bilo je iz duše vzeto...

Manica:**Konjiček, hi!**

Jurek iz Ribnice je bil nekaj tako imeniten, da je potoval na konju. Pri neki priliki prijezdi do ograjenega sadnega vrta, kjer se je drevje kar šibilo zrelega sadja. Jureku se že cedijo sline, ali kaj, vrtna vrata so skrbno zaklenjena. A prav tam čez ograjo pa kot nalašč, kuka mogočno hruševo drevo, vse obloženo s prelepim in debelim sadom.

Toda Jurekova butička ni napolnjena s slamo in tudi z otrobi ne. Kot bi mignil, požene konjiča tesno k ograji, dvigne se iz sedla, stopi z eno nogo na ograjo, z drugo se pa opira na konja in — oj sreča! Najlepše sadove z lahkoto dosega, trga in maši v usta, da

mu sladki sok kar curkoma teče po te-
loyniku.

Ves zadovoljen se za hip ozre okrog
sebe in zamodruje:

»Ampak, ko bi se zdajle priklatil
kakšen zavistnež in hudobnež in bi za-
rjul: konjiček, hi...!«

Jurek je v svojem veselju tako ne-
previđen, da izreče zadnji dve besedi
precej preglasno. Ubogljivi konjič se
namreč urno prestopi in jezdec — čof,
telebi kar zviškoma vznak, med goste
in pekoče koprive, ki se košatijo tik
ob ograji.

Ves potolčen in omehurjen se po-
tem s težavo postavi na noge in za-
kriči nad konjem:

»Prešmentano kljuse, ti pa res ne
razumeš prav nikake šale!«

Stric Brundek svetuje

1. Skrbno si negujte zobe! Posebno preden greste zvečer spat, si jih dobro umijte in pri tem grgrajte. Tako se obvarujete marsikatere želodčne bolezni, slabega duha iz ust in močno poškodovanih zob!
2. Ne tožite součencev! Ne lažite! Tako boste imeli zmerom dosti prijateljev!
3. V šoli pazljivo poslušajte, s tem si prihranite polovico učenja!
4. Ubogajte nasvete staršev, čeprav se z njimi ne strinjate. Pomislite zmerom, da so bolj izkušeni od vas!
5. V prostem času se mnogo gibajte pod milim nebom. Uživatej solnce in čisti zrak, da bo vaše telo zdravo in odporno. Pri tem pa ne pozabite brati lepih knjig, ki vam bodo razširile duševno obzorje.
6. Spoštujte nazore in prepričanje drugih, čeprav niste istih misli. Različni nazori ne smejo biti povod sovraštvu in zaničevanju.
7. Ne mučite živali, mislite zmerom na to, da čutijo bolečine prav tako kakor vi sami!
8. Ne trgajte po nepotrebnem cvetlic, ne lomite grmovja in ne tepajte trave, zakaj tudi rastline so živa bitja!
9. Ne uživajte alkoholnih pijač, ki škodijo odraslim, kaj šele vam!
10. Bodite proti starim ljudem zmerom vljudni in ustrežljivi. Tudi vi boste enkrat stari!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Najprisrčneje se še Ti zahvaljujem za poslano knjigo. Srčno Te pozdravlja

Ivan Volk
dijak IV. c raz. gimn. v Celju

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v tvojem koticu in upam, da mojega pisma ne boš vrgel v koš. Sporočim ti, da sem danes opazila na naši mladi jablani, katera je bila zasajena šele letos, da ima pet cvetov belih in rudečih. Tu ti pošljem dva. Da ne boš mislil, da sem se ti zlagala. Povabim te, če ti je mogoče, da nas prideš obiskat v Slov. Konjice, da vidiš sam ta čudež prirode Zraven pa se lahko ogledaš tudi naše prekrasno Pohorje. Te pozdravlja

Stefica Grabnar
uč. V. raz. odd. fin. kontr. Slov. Konjice

PRED ODHODOM NA BOJIŠČE

Bilo je julija leta 1914, ko so prestrašeno zadržtele duše in srca so se stisnili od bolesti. Vojna. Bili so vsi enih misli, čemu se vojskovati, prelivati kri ne da bi vedeli zakaj? A povelje se je glasilo »Vojna, vojsko«, Ubogali so, dasi neradi.

Poslovil se je mož od žene, oče od otrok, sin od matere in fant od drage. To je bilo solza.

Saj so šli radi v bran za domovino in za svoj dom, a kdo jim je prorok, da se vrnejo? Odpeljali so se z okrašenimi vozovi, nepregledna vrsta jih je bila, z veselimi vriskom na ustih, a z jokom v srcu. Junaki, siromaki! Koliko se jih je odpeljalo za večno? Koliko jih ni več našlo poti nazaj k svojim dragim, kjer so nutili srce. Padli so na polju slave.

Zajokale so vdove, ki so izgubile može, zajokale so matere ker sinov ni bilo nazaj, zaplakali otroci, ker so jim očetje padli na bojišču, zahtele so neveste, ker njihovih izvoljencev ni bilo nazaj.

Zajokale so, a bilo je zaman, zakaj jok ne obuja mrtvih.

Milena Vodopivec
dijakinja IV. raz. gimn. v Ljubljani Črnuče
št. 1. p. Ježice

Dragi stric Matic! Čital sem v »Mladem Jutru«, da si si zopet izmislil nas

male Jutrovčke tudi o počitnicah nekoliko zaposliti.

Odločil sem se, popisati moj rojstni kraj Črnomelj. To je mesto v Belokrajini.

Lahko bi ga označil kot polu-otok. Dve vodi Lahinja in Dobljčica obrobata ga od treh strani. Tu imamo kopališče, kamor se hodimo, ako ne dežuje, vsak dan kopat in solčič. V Črnomlju je mnogo uradnikov na srezu, sodniki in drugih uradnih. Šoli sta dve osnovna in meščanska. Z mojimi starši stanujem v zelo stari hiši. To je nekdanji dvorec, ki se je imenoval Weinitz Giht, Pa kaj bi Ti še nadalje popisaval, saj si mi obljubil, da me prideš enkrat obiskat in takrat Ti hočem vse razkazati, kar je zanimivega v belokranjski metropoli. Sokolski »Zdravo!«

Igor Kostjukovskij uč. 3. raz. os. šole
v Črnomlju.

Alkohol in njegove posledice. Nobeno posestvo ni tako veliko, da ga ne bi bilo mogoče spraviti skozi grlo! Ta stari pregovor se je že dostikrat uresničil. Naj je bil posestnik še tako bogat, če je bil vdan pijači, je počasi začel prodajati travnike, živino, gozdove in nazadnje še hišo. Pijanec konča navadno v hiralnici ali pa se klati kot potepuh po svetu. Kar zasluži ali priderači, sproti zapije. Vendar pa se lahko, kdor ima trdno voljo, odvadi alkohola. Izprva gre težko, a če ima dovolj močne volje, naposled vendarle zmaga. Saj se kadilci tudi lahko odvadijo kajenja, Alkohol počasi zastruplja telo. Največkrat zbolijo pijanci na jetrih ali na želodcu. Naj se še tako zdravijo, če ne opustijo pijančevanja, se jim smrt bliža s hitrimi koraki. Mladega človeka časih družba zapelje k pijančevanju. Toda mladi človek, ki je dovolj razumen in odločen, se bo branil slabe družbe. Zavedal se bo, da pomeni alkohol bolezen, siromaštvo, zavrženost in naposled bedno smrt. Mi mladi se ne bodo vdali alkoholu. Rajši bomo gojili sport, ki nam okrepi telo in osveži duha. Rajši bomo brali lepe knjige, ki nam širijo duševno obzorje. Rajši bomo hodili v planine in se veselili lepe božje narave. Mirko Stegu, dijak real.
v Ljubljani.

Danilo Gorinšek:

Detetu

Ko solnce tone pod večer,
prepaša zemljo božji mir —
tedaj se v svet preljuje
vse, kar srce mi bije:
— Kaj dela zdaj le moj otrok,
naj ga v daljini čuva Bog,
kar svet premore sreče,
maj detetu leskeče! —
V veselje gre utrip srca,
poroma do otroka tja
in blaženost ga objame:
— Zdaj očka misli name!

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: a-al -an-ga-gom- nec-pir-ra- se-ta-tev-ti-ve-zbo 7 besed pomena: 1. pozdrav ob slovesu; 2. vodna rastlina; 3. kmetov up; 4. tropska žival; 5. staroslovansko pleme; 6. priznalni splet; 7. papiga — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol barvnico posamezne države, končne črke od zgoraj navzdol pa najpestrejšo barvnico nad vsemi državami.

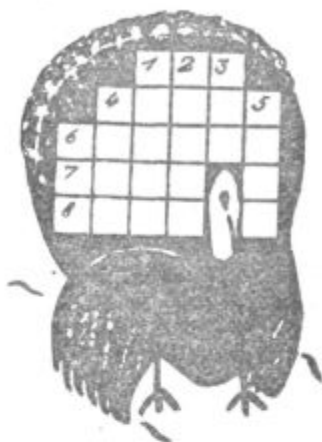
Kvadrat I

1 B	2 R	3 A	4 T
2 R			
3 A			
4 T			

1. —; 2. glasbilo; 3. staroslovansko pleme; 4. vsebina čaja.

Križanka „Puran“

Vodoravno: 1. opozorilo; 4. varnostni organ; 6. jezen puran; 7. domača žival; 8. pritok Savinje.

Navpično: 1. cvetica; 2. mirno življenje; 3. gozdič; 4. padavina; 5. plovka; 6. del rudnika.

Posetnica I.

Turo Djalom

Kaj najrajši bere ta deček?

Posetnica II.

Garo Brinar

Moš.

Kaj je ta gospod po poklicu?

Posetnica III.

Jan Vrtinar

N. Sad.

Kaj je ta gospod po poklicu?